

nud ja selle eest muretsenud, et keegi tema hoost ei saa ärawarastada. Alga omesti oli kõik tema heolekandmine ilmaasjata. Sest kui õpetaja selle hobusega linna sõitis, tuli see waras selle kõrtsi, kus hoovis õpetaja hoost puhkas ja ennast ülespidas ja läks kerjaja kalsitudes ja kahe fargu waral longates õpetaja juure ja palus andi. Õpetaja andis raha, läks kõrtsi kambri ja waras kõbis minema. Sai ta kõrtist nii faugele, et keegi enam ei näinud, kus andis jalgele hoogu tafka. Natuse maad linnast eemal, istus ta maantee ääre, kust õpetaja pidi läbi tulema, ühe puu alla maha, kelle otsa ta enne emad fargud viskas. Kui nüüd õpetaja tuli, nägi ta teda seal maas olevat ja ütles: „Tõuse üles, sõber! Mis sa siin teed? Tõtuleb peale, katstu et kuhugi võmajale saad, misdu wõivad hundid sünd äramurda!” See peale vastas see karval sünd: „O armas härra, mina ei wõi sünd mitte faugemale saada, seist kaks kurja wallatumat poissi, kes siin olivad, wõtšivad mo mõlemad farquid ja viskasivad neid puu otsa, kust ma neid oma wigaduse pärast ei wõi lätte saada, waid pean jääsamaisse jäätma, wõi ehet ka surema, seist ilina farkudeta ei saa ma kuhugi.” See kaebtus tegi hea õpetaja südame kurwaks, nõnda, et ta wankrilt mahatuli ja hobuse ohjad arvatud wigase mehe lätte andis, et see hobuse pidi kinnipidama.

Ta pani oma reisikunue wanetri peale ja renis sūs madala ekslike puu otsa, et karkusi mahavissata; aga kui ta parajaste puu otsas oli, fargas waras ruttu wanetri peale ja laäksid käia, et tolm taga ja õpetaja pidi suriva meelega jala edasi minema.

Kuidas reisisest suuri kasu sai.

Reisisell tuli trahteri ja istus laua ääre, kus mitu härrat wõi isandat enne juba olivad. Toitu oli rohkesti laual ja sell asus ka keha kinnitama. Reedetud kolu oli ka laia waagna sees, muist sunremad muist wähemad. Üks wöeras aga, kes viis sellile suuremad ei soovinud, pööris nagu loogimata waagna teisipidi, et suuremad kalad sellist faugemale jäävad. See, seda nähes, wöttis ühe visukeste kala, pani seda eomalt ninapidi sun juure ja posises mõned sõnad salaja. Selle peale pani ta kala nina oma parema kõriva ääre ja tegi, nagu otakst ta kalalt wastust. Teised, seda nähes hakkasivad kõik täie suudega naerma, aga üks küss: „Sõber, mis teie sellega arvate, et kala nõnda kõrva ligi panete?” Tema tegi, nagu ei tahaks ta heameelega seda teistele rääkida; aga kui need pealeajasivad ja palusivad, ütles ta: „Alunõstatud härrad! Mitul on midagi selle kalaga salajuttu rääkida ja octan wastust; ärge eksitage